USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. OAM-78/LE-LE05-LE24-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2017, č. j. 60 Az 34/2017 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, přicestoval do České republiky v roce 2005. Dne 25. 4. 2017 podal žádost o mezinárodní ochranu, a to z důvodu, že na Ukrajině se nemá kam vrátit, zatímco v České republice má sestru a jejího syna. Pokud by se vrátil na Ukrajinu, vzali by jej na vojnu, a to nechce.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. OAM-78/LE-LE05-LE24-2017, (dále „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), se neuděluje.

[3] Krajský soud v Plzni (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 12. 9. 2017, č. j. 60 Az 34/2017 – 46, (dále „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Podle krajského soudu žalovaný nejednal při posouzení humanitárního azylu v rozporu se zákazem libovůle. Žalovaný provedl subsumpci pod neurčitý právní pojem

„případ hodný zvláštního zřetele“ tak, že neshledal jeho naplnění. Podle krajského soudu nelze hovořit o paušalizovaném vypořádání, protože je třeba přihlédnout k situaci žalobce a ta v napadeném rozhodnutí prokazatelně popsána byla. Krajský soud shrnul, že žalobce neuváděl žádné mimořádné okolnosti, které by mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku **kasační stížnost** z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že kasační stížnost je přijatelná, neboť v judikatuře dosud nebyla plně řešena otázka, zda je povinností žalovaného do úvah o udělení či neudělení humanitárního azylu zahrnout i vypořádání se s přítomností konkrétních rodinných vazeb na území České republiky.

[5] Stěžovatel považuje názor krajského soudu na dostatečnost posouzení otázky udělení humanitárního azylu za zcela nesprávný. Ačkoliv rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu podléhá omezenému soudnímu přezkumu, žalovaný opomněl vyhodnotit otázku pobytu rodinných příslušníků stěžovatele na území České republiky, čím se měl krajský soud zabývat. Stěžovatel v průběhu řízení jasně uvedl specifika svého případu, která bylo třeba zvážit při hodnocení otázky humanitárního azylu. Stěžovatel uvedl, že na Ukrajině nemá kde bydlet, nemá tam příbuzné, a jeho rodina (sestra a synovec) žijí v České republice. Stěžovatel odkazuje na judikaturu, z níž plyne, že žalovaný musí nejprve interpretovat neurčitý právní pojem případu hodného zvláštního zřetele a posoudit jeho naplnění v konkrétní věci. Pokud dojde k závěru, že je tento pojem naplněn, provede správní uvážení, zda udělí azyl z humanitárního důvodu. Podle stěžovatele žalovaný neprovedl ani primární povinnost, tedy neposoudil, zda lze uvažovat o případě hodném zvláštního zřetele. Vypořádání žalovaným je paušalizované a používané v případech, v nichž žadatelé o mezinárodní ochranu neargumentují žádnými důvody, pro které lze zvažovat udělení humanitárního azylu.

[6] Přítomnost rodinných příslušníků je důvodem, který je třeba zvážit při úvaze o udělení nebo neudělení humanitárního azylu. Jelikož se tak nestalo, zatížil žalovaný své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a krajský soud tuto vadu nenapravil. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve svém **vyjádření** uvedl, že azyl je institutem výjimečným a neslouží k úpravě rodinných či obdobných vazeb. Stěžovatel je plnoletý, svobodný a bezdětný. Pobyt sestry a synovce na území České republiky není mimořádnou okolností ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[8] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se proto otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[9] Smyslem humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je, aby správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel

předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, dospěl k závěru, že snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem není důvodem natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud poté v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, dospěl ke stejnému závěru v případě snahy stěžovatele legalizovat pobyt z důvodu společného soužití se snoubenkou.

[10] Nejvyšší správní soud ve výše uvedené judikatuře neposuzoval otázku přímo tak, jak ji nyní nastolil stěžovatel, tedy zda je povinností žalovaného do úvah ohledně humanitárního azylu zahrnout i vypořádání se s přítomností rodiny na území České republiky. Žalovaný však logicky musí vzít v úvahu i rodinné vazby, pokud je stěžovatel jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvádí. Z judikatury však na druhou stranu jasně vyplývá, že samotná existence rodinného života na území České republiky zpravidla není důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Azs 88/2014 - 18, týkající se stěžovatele, který brojil proti neudělení humanitárního azylu z důvodu zachování rodinných vazeb s bratrem). Pokud žalovaný v případě stěžovatele pouze stručně konstatoval, že z jeho výpovědi nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod, nelze automaticky dovozovat, že by vazby na území České republiky nevzal v úvahu. Nadto Nejvyšší správní soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný v závěru rozhodnutí konstatoval: „*žadatel sice uvedl, že na území ČR žije jeho sestra a její syn, zatímco na Ukrajině již nikoho z rodiny nemá, správní orgán však upozorňuje na to, že samotná existence soukromých či rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochraně v žádné její formě.*“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud zdůvodnil napadený rozsudek v souladu s ustálenou judikaturou ve vztahu k otázce rodinných vazeb a humanitárního azylu, a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a odmítl ji.

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 11. 7. 2017, č. j. 60 Az 34/2017 - 21, ustanoven advokát Mgr. Ing. Jakub Backa, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 4, a § 11 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. další poradu s klientem přesahující jednu hodinu (zástupce doložil právní konzultaci se stěžovatelem ze dne 8. 11. 2017), a písemné podání soudu, v celkové výši 6 200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele do soudního spisu krajského soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, na náhradě na dani z přidané hodnoty mu přísluší částka 1 428 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti

tedy činí celkem 8 228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu